

SORIN D. IVĂNESCU*

TRUPELE DE SECURITATE ÎN ROMÂNIA „DEMOCRAT-POPULARĂ”

Primul an de existență a Republicii Populare Române a dovedit hotărârea cu care conducerea comunistă urmărea demolarea vechilor structuri sociale, politice, economice, culturale și înlocuirea lor cu forme copiate după modelul sovietic. Asaltul asupra societății românești trebuia susținut cu instrumente redutabile. După ce la 28 august 1948 a fost creată, în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Direcția Generală a Securității Populului, „brațul armat al partidului”, instituție ce monopoliza activitățile informative, cu accent pe cele specifice polițiilor politice, era nevoie de forțe masive, pentru acțiuni de mare anvergură caracteristice regimurilor totalitare: dislocarea unor categorii de persoane, operațiuni împotriva organizațiilor de rezistență armată, intervenție în caz de revoltă populară, paza lagărelor etc.

În scopul unei mai bune coordonări împotriva elementelor care se opuneau noului regim, prin Decizia ministerială nr. 56, din 15 decembrie 1948, s-au creat, în cadrul Secretariatului General pentru Trupe, așa-numitele „zone teritoriale”, în număr de patru, ce erau, de fapt, comandamente ale unor mari unități: zona I Teritorială MAI București; zona II Teritorială MAI Bacău; zona III Teritorială MAI Cluj; zona IV Teritorială MAI Timișoara. Transformările au fost continuate prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale a RPR nr. 2199, din 31 decembrie 1948, care, în articolul 1, stipula: „Trupele de Securitate, trupele de grăniceri și pompieri fac parte integrantă din Ministerul Afacerilor Interne, depinzând din toate punctele de vedere de acest departament”¹.

Trupele de Securitate au început să funcționeze din 23 ianuarie 1949, activitatea lor fiind reglementată prin decretul nr. 163, din 7 februarie 1949 (ce nu a fost publicat în „Monitorul Oficial”). Prin Decizia ministerială nr. 84, din 24 martie 1949, Secretariatul General pentru Trupe se transformă în Comandamentul Trupelor de Securitate (CTS), în fruntea căruia a fost numit generalul Eremia Popescu².

În ședința din 9 februarie 1949, de analiză a oportunității creării Trupelor de Securitate, ministrul de Interne, Teohari Georgescu, argumenta necesitatea constituirii acestora, indicând și potențialii inamici:

Numeroasa burghezie de la noi este asmuțită de provocările imperialiștilor din afară; problema este foarte serioasă și noi nu putem merge pe linia autoliniștirii, dată fiind situația

---

* Cercetător științific, Institutul de Istorie „A. D. Xenopol”, Academia Română – Filiala Iași.

¹ Ministerul de Interne, *În slujba patriei socialiste. File din istoria Trupelor de Securitate*, București, 1980, p. 32.

² *Ibidem*, p. 34.

noastră și vecinătatea cu Marea Uniune Sovietică [...]. Problema țărănească începe a fi serioasă; noi n-am dat încă lovituri chiaburimii, care ar putea să ne puie piedici în drum spre socialism. Avem județe întregi de chiaburi și, dacă ar lua foc un județ întreg, acolo nu se va mai putea merge cu propaganda, ci va trebui acționat³.

Unitățile care s-au subordonat Comandamentului Trupelor de Securitate au fost, pentru început, un regiment de securitate și un batalion de securitate-gărzi în București, 11 batalioane de intervenții în întreaga țară și 17 centre de instrucție. Din octombrie 1949, „zonele teritoriale” au fost transformate în brigăzi de securitate⁴. Companiile cuprindeau câte patru plutoane, alcătuite fiecare din patru grupe a câte 11 militari⁵.

Situația Trupelor de Securitate la sfârșitul primului an de activitate este reflectată în detaliu într-un raport intitulat *Situația trupelor MAI din punct de vedere al organizării, încadrării cu personal, dotării cu armament, materiale și muniții*⁶, datat 31 decembrie 1949. Potrivit datelor, în ciuda importanței acordate de către Partid acestor trupe, deficiențele erau pe cât de grave, pe atât de numeroase. Se simțea un acut deficit de cadre, iar din cauza sarcinilor tot mai numeroase puse în fața trupelor s-a recurs la soluția, nedorită de regim, de a reactiva 642 de ofițeri și 273 de subofițeri din cadrul disponibil. Din punctul de vedere al compoziției sociale, potrivit documentului menționat, se constata că „la ofițerii generali și superiori predomină elementul mic burghez, la ofițerii inferiori predomină elementele mic burgheze, țărani mijlocași și săraci, iar la subofițeri predomină elementele provenite din țărani săraci și mijlocași”. Din cauza primatului ideologiei asupra profesionalismului, conducerea trupelor MAI era nevoită să constate că „întregul necesar de 3 494 de ofițeri de rezervă este deficit, întrucât s-au scos din lucrări toți ofițerii blocați la dispoziția MAI și care au făcut parte din fosta Jandarmerie”. Deficitul de cadre era de 52% la ofițeri și 57% la subofițeri, conform aceluiași document⁷.

La 31 decembrie 1951, situația personalului de încadrare al Trupelor de Securitate era următoarea: existau 2 066 de ofițeri dintr-un necesar estimat de 2 960, 2 990 de subofițeri reangajați (necesar 3 822) și 59 483 de soldați și sergenți⁸. În ciuda deficitului, „puritatea” ideologică continuă să reprezinte criteriul de bază în menținerea, avansarea sau destituirea din cadrul trupelor, încât în cursul anului 1951 au fost eliminați un număr de 125 de ofițeri și 292 de subofițeri, considerați „elemente dușmănoase și necorespunzătoare”⁹. Pregătirea noilor serii de ofițeri și subofițeri era mai mult decât modestă, fapt ce s-a reflectat și în acțiunile operative întreprinse sub comanda lor. În promoția din 23 august 1951 a ofițerilor Trupelor de Securitate, din totalul de 301 au fost „3 foarte buni, 102 buni, 179 mediocri și 17 slabi, care nu au fost înaintați”¹⁰. În anul 1958, prin HCM nr. 525, din 16 aprilie, personalul Trupelor de Securitate era stabilit la 5 633 de ofițeri, 4 108 sergenți reangajați, 1 416 angajați civili și 46 028 de militari în termen, adică un total de 57 185 de persoane¹¹.

³ ACNSAS, fond Documentar, dosar 76, f. 20.

⁴ Ministerul de Interne, *În slujba patriei socialiste...*, p. 34.

⁵ Mihai Stoia, *Am fost securist*, în „Memoria”, nr. 24 (iunie 1998), p. 99.

⁶ Documentul a fost publicat în volumul editat de CNSAS, *Trupele de Securitate (1949–1989)*, autori Florica Dobre, Florian Banu, Camelia Ivan Duică, Silviu B. Moldovan, Liviu Țăranu, București, Editura Nemira, 2004, p. 81–91.

⁷ *Ibidem*.

⁸ *Ibidem*, p. 92–99.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ Arhiva Ministerului de Interne (AMI), fond Direcția Secretariat – Juridică, inventar nr. 4311, dosar II/B/4, f. 67.

¹¹ SRI, *Cartea Albă a Securității, 1948–1958*, vol. II, București, 1995, p. 21.

Stabilizarea regimului comunist și dispariția în mare parte a oricărei opoziții deschise au condus la transformarea structurii, a modului de organizare și a naturii misiunilor încredințate Trupelor de Securitate; cele de intervenție treceau în plan secundar, fiind acordată o importanță deosebită activităților de supraveghere a unor obiective considerate de o importanță majoră.

Baza formării cadrelor ofițerești a reprezentat-o selectarea și pregătirea în școlile de ofițeri a tinerilor proveniți din rândul recruților sau din viața civilă. Criteriul esențial pentru admiterea într-o astfel de școală era reprezentat de „puritatea dosarului”, respectiv originea socială sănătoasă și inexistența unor antecedente politice „antidemocratice”. Astfel de școli au funcționat la București (una pentru ofițerii de comandă și una pentru ofițerii politici), Oradea (Școala de educatori politici nr. 2, înființată la 9 mai 1949), Radna (Școala de ofițeri nr. 3, din 14 septembrie 1949), Deva (Școala de ofițeri nr. 4)¹². Recrutarea cadrelor pentru Trupele de Securitate s-a realizat, de asemenea, și prin promovarea în rândul ofițerilor a unor subofițeri sau chiar militari în termen, găsiți „corespunzători din punct de vedere politico-social”.

Importanța școlilor în formarea acestor cadre este evidențiată de Gheorghe Gheorghiu-Dej, în septembrie 1952, în Biroul Politic:

Trebuie să promovăm cadre tinere. În Germania Democrată, în organele lor marea majoritate sunt elemente tinere. Tânărul, sigur nu are experiența unui vârstnic, rafinamentul, dar are să fie pe un nivel de cultură mai înalt decât vârstnicii noștri și în condiții fizice și intelectuale mai bune. Deci să prevedem în sistemul diferitelor școli pe linia statului elemente de origine socială sănătoasă, elemente echilibrate, cu un echilibru interior sănătos, care învață bine în școli și să-i primim candidați pentru diferite compartimente de la Ministerul de Interne, chiar dacă este tânăr. Oamenii se judecă după fapte, după felul cum gândesc, raționamentul lor. Și organele de răspundere să aibă 1-2 locuitori care să învețe. Așa se cresc oamenii. Și la primul succes în muncă să nu considerăm că nu se poate face nimic cu el, că este incapabil și să-l demobilizăm. Trebuie cu perseverență ajutate cadrele¹³.

Chiar dacă partidul a încercat să imprime un alt curs pregătirii cadrelor din MAI, lucrurile nu au evoluat după așteptări. Pe lângă problemele existente la capitolul cultura generală a recruților, lipsurile constatate în școlile de subofițeri ale MAI pot fi sesizate din referatele adresate ministrului. Astfel, într-un referat privitor la examenul de absolvire, ținut la o școală de ofițeri MAI, cu elevi din seria 23 august 1951, se arată că „materia analitică a fost schimbată în cursul anului de trei ori, fapt ce a făcut să nu fie continuitate în studiu” și că „nu s-a pus accentul convenit pe studiul istoriei PC și nici nu s-a făcut o legătură logică a evenimentelor petrecute în Rusia și apoi în Uniunea Sovietică cu cele ce s-au petrecut în perioadele asemănătoare din țara noastră”. Concluzia referatului era foarte tranșantă: seria de ofițeri ieșiți la 23 august 1951 se dovedea una mediocră, cu o pregătire insuficientă¹⁴.

Pentru a îmbunătăți situația, aveau loc numeroase cursuri de perfecționare, care vizau atât pregătirea politico-ideologică, cât și cea de luptă a ofițerilor. În privința pregătirii de luptă, într-un Ordin¹⁵ al Comandamentului Trupelor de Grăniceri și Securitate, din 24 februarie 1958, se precizează că examenele și verificările organizate la nivelul

¹² CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 14.

¹³ ANIC, fond CC al PCR – Cancelarie, dosar 77/1952, f. 19.

¹⁴ AMI, fond Direcția Secretariat – Juridică, nr. inventar 4311, dosar II/ C/ 2, f. 56.

¹⁵ CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 115–116.

celor patru grupe de comandanți și loțiitori politici de mari unități și unități au arătat, cu foarte mici excepții, „un slab nivel al pregătirii de luptă și politice a acestora”. De asemenea, se aprecia de către comandantul Trupelor de Securitate că,

[...] la sfârșitul convocării care a avut loc în aceeași lună, am ordonat măsuri privind îmbunătățirea pregătirii de luptă personale a comandanților de mari unități și a loțiitorilor lor. Acest ordin nu a fost executat în întregime de către toți comandanții.

Se mai menționa că ofițerii cu pregătire superioară nu au venit documentați la convocare, aceștia apreciind greșit faptul că „obținuseră o pregătire militară corespunzătoare la absolvirea Academiei” și, în consecință, „nu au mai studiat, rămânând în urmă față de dezvoltarea tehnicii și științei militare”. Explicația acestor rezultate slabe era că „nu s-a studiat materialul bibliografic”. De asemenea, la examene s-a cerut ca ofițerii să se prezinte cu caietele de studiu. Pentru că nu au făcut acest lucru, „la grupa comandanților de mari unități și de unități, din 11 au prezentat caiete numai 3”. Concluzia era că slaba pregătire de luptă și politică a corpului ofițerilor se datorează lipsei interesului pentru perfecționare¹⁶.

Pentru a putea îndeplini misiunile ce le fuseseră încredințate, încadrarea Trupelor de Securitate se făcea cu personal devotat „trup și suflet” Partidului. De asemenea, se luau măsuri importante de îndoctrinare. Pentru ofițeri se stabilise un program de 10 ore lunar pentru studiu și seminar la pregătirea politico-ideologică, iar săptămânal, timp de o oră, se desfășura o „informare politică”¹⁷. Loțiitorii politici, dar și comandanții de toate gradele, au fost obligați să participe la pregătirea politică a cadrelor. În orașele cu garnizoane mari (București, Oradea, Timișoara, Cluj, Constanța) au fost create universități serale de marxism-leninism, cu durata de doi ani. Cu soldații s-a aplicat sistemul „convorbirilor” ținut pe plutoane de către conducătorii de lecții politice, numiți din rândul comandanților de plutoane și companii și pregătiți de aparatul politic al unității. Zilnic, avea loc „citirea presei”, câte 30 de minute, un agitator lecturând cu voce tare „Scânteia” și comentând elogios articolele¹⁸.

Disponem de mărturia unui fost soldat din Trupele de Securitate, în perioada 1950-1953, cu privire la modul cum erau îndoctrinați militarii în termen:

Zi și noapte ne împuiau capul cu tot felul de aiureli. Au zis că noi suntem selecționați din țărani săraci, adică, ziceau ei, crema oamenilor [...]. Că... aici e fericirea pe pământ. Dar că... nu putem să fim încă fericiți, că bandiții de moșieri și legionari și ăia care țin cu regele au început să lupte contra noastră. Că... bandiții ăștia s-au adunat prin munți, și au arme cu ei și împușcă pe tot omul cinstit din țară și că... de aceea s-a format Securitatea, formată din oameni ca noi, copii de țărani săraci, care trebuie să lupte cu bandiții ăștia din munți și să-i isprăvească până la unu. Că... dacă isprăvim cu bandiții ăștia, o să curgă lapte și miere aici în România¹⁹.

Controlul ideologic asupra trupelor a fost întărit și prin acordarea de grade militare „activiștilor de partid și de stat” încadrați în Ministerul Afacerilor Interne. Acestora li s-au încredințat funcții de conducere în sectoare-cheie.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*, p. 14.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ Mihai Stoia, *op. cit.*, p. 100.

Misiunile încredințate Trupelor de Securitate au constat, în perioada pe care o studiem, în desfășurarea de operațiuni pentru capturarea, neutralizarea sau nimicirea grupurilor de rezistență armată anticomunistă sau a „altor elemente înarmate” aflate în diverse regiuni ale țării; descoperirea, capturarea sau lichidarea persoanelor parașutate pe teritoriul României, paza și apărarea unor obiective și căi de comunicații, asigurarea ordinii și liniștii publice, precum și prevenirea sau înăbușirea oricărei acțiuni a „forțelor contrarevoluționare”.

Dificultățile și eșecurile înregistrate în acțiunile de reprimare a organizațiilor de rezistență din munți au determinat conducerea MAI ca, la începutul anului 1951, să ia măsuri de reorganizare a Trupelor de Securitate. În acel moment, o parte a acestora erau folosite în activitățile de pază, în special a lucrărilor Canalului Dunăre – Marea Neagră, unde se găseau trei batalioane, iar unitățile din țară și Regimentul de Securitate București aveau circa 50% din efective în paza diferitelor obiective²⁰.

Pe lângă acțiunile din munți, Trupele de Securitate au participat, împreună cu Miliția, la operațiunile de dislocare a persoanelor considerate „elemente necorespunzătoare” din zona frontierei cu Iugoslavia. În acest scop, au fost folosiți 22 000 de militari în termen²¹. Pe tot cursul anului 1951, Trupele de Securitate au executat 16 misiuni de capturare a partizanilor din munți, față de 11 operațiuni executate în anul precedent. La acestea au participat 4 304 militari. Deși se aprecia că, în executarea misiunilor, militarii „au dat dovadă de un nivel politic ridicat și atașament față de clasa muncitoare”, erau constatate lipsuri grave, în special în organizarea și execuția operațiunilor, precum și „necunoașterea în mod temeinic a luptei specifice”²².

Ca să înțelegem misiunile și efortul făcut de Trupele de Securitate, trebuie să amintim că amploarea rezistenței este demonstrată de cifrele furnizate de documentele serviciilor secrete. Astfel, în 1949 erau depistate 200 de grupări subversive și 33 de „bande teroriste”, iar pentru perioada 1945–1959, numărul lor se cifra la 1 196²³. În urma acțiunilor purtate împotriva grupurilor de rezistență, conducerea Trupelor de Securitate a tras o serie de concluzii și s-a străduit, în limita cunoștințelor militare pe care le poseda, să elaboreze norme privind activitatea specifică acestei arme. Drept urmare, în anul 1954 au apărut *Instrucțiunile pentru întrebuințarea trupelor operative*, ce înlocuiau mai vechile *Instrucțiuni asupra luptei specifice MAI*. Ele pot fi considerate ca primul regulament de luptă al Trupelor de Securitate. Cu toate acestea, amprenta ideologică era deosebit de puternică, prevalând asupra criteriilor de specialitate. Spre exemplu, se aprecia că munca politică în rândul trupelor reprezintă „condiția de bază pentru obținerea succesului”²⁴.

Lipsa de profesionalism a Trupelor de Securitate se resimțea cu diferite ocazii, iar sprijinul regimului comunist, pentru acoperirea în mare măsură a ceea ce se considera a fi un deficit numeric de cadre, nu a însemnat și o creștere a competenței acestora. Spre exemplu, într-un raport redactat în ianuarie 1953, se menționa:

[...] s-au constatat unele lipsuri la Trupele de Securitate. Astfel, nu s-au luat măsuri de camuflare; nu s-a folosit terenul și nu s-a păstrat ordinea și liniștea desăvârșită. Posturile au făcut corturi în teren deschis, lângă posturile de pândă au spălat și întins rufe etc. S-a

²⁰ CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 92–99.

²¹ *Ibidem*, p. 96.

²² AMI, fond Direcția Secretariat – Juridică, nr. inventar 4311, dosar II/B/4, f. 67.

²³ SRI, *Cartea Albă a Securității, 1958–1968*, vol. III, București, 1995, p. 52.

²⁴ CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 117.

constatat și o lipsă de instruire și timiditate a militarilor care au deschis foc asupra unor buturugi, copaci, câprioare etc., descoperindu-și astfel locul posturilor și dispozitivul. În timpul scotocirilor s-a făcut mult zgomot, încât se puteau auzi de la mari distanțe ordinele ostașilor ca: „mai la stânga tovarășe!; mai la dreapta, tovarășe!; pe loc repaus!” etc.²⁵

Principalul mijloc prin care Trupele de Securitate urmăreau să captureze sau să distrugă „bandele contrarevoluționare” a fost realizarea unei puternice superiorități numerice, câteva sute de oameni împotriva unor grupe ce areau depășeau 10 persoane și care, în destule cazuri, reușeau să scape de încercuire. De exemplu, contra grupului condus de Ion Gavrilă, estimat la 12-13 persoane, au fost mobilizate, în noiembrie 1953, următoarele efective: Batalionul de Securitate Orașul Stalin, Batalionul de Securitate Drăgășani, o companie de Securitate Turnu-Măgurele, Batalionul de Securitate Orăștie, Batalioanele de Securitate Florești, Tecuci, Oradea, organele de Securitate ale Regionalei MAI Stalin și un număr de 50 de câini de serviciu²⁶. Dacă Trupele de Securitate au purtat luptele efective de lichidare a grupurilor de rezistență, trebuie spus că misiunile lor erau stabilite de conducerea Securității prin direcțiile centrale sau regionale. Încă de la înființarea sa, DGSP avea printre atribuții reprimarea mișcărilor de rezistență armată, această sarcină revenindu-i Direcției I Informații interne și, respectiv, serviciilor de specialitate din cele 12 direcții regionale. După reorganizarea din 30 martie 1951, misiunea a trecut în sarcina Direcției Contrasabotaj, iar după schimbările din 1952-1953, acest obiectiv a revenit Direcției a III-a, sub denumirea „Lupta contra activității politice subversive”. În cadrul acestei direcții, Serviciul V „luptă împotriva elementelor teroriste, urmărește elementele fugare și cele constituite în bandă și lichidează activitatea dusă de către foști ofițeri deblocați și foști funcționari ai organelor represive”²⁷. Aceeași misiune revenea Serviciului III din cadrul direcțiilor regionale de securitate.

Eșecurile repetate în capturarea unor grupuri au determinat conducerea Securității să înființeze comandamente unice, care trebuiau să coordoneze, pe o anumită arie geografică, acțiunile de capturare și lichidare. Documentele redactate de Securitate menționează adesea Serviciul Bande, din aceasta rezultând faptul că principala activitate a unor structuri ale informațiilor interne era afectată lichidării acestei forme de rezistență, iar din rapoartele periodice, sintezele și relatările acțiunilor întreprinse rezultă atât inegalitatea covârșitoare a forțelor care s-au confruntat, cât și lipsa de profesionalism a securiștilor.

Cu tot sistemul de recrutare, iar apoi de îndoctrinare a Trupelor de Securitate, existau destule abateri disciplinare. În cursul anului 1951 au avut loc un număr de 14 618 abateri de la ordinea și disciplina militară, aplicându-se un număr identic de pedepse. Pentru acte de indisciplină au fost trimiși la judecata Tribunalului Militar 302 militari, la Consiliul de Onoare – 22 de ofițeri, iar 45 de militari au fost retrogradați cu un grad. Cele mai frecvente abateri au fost: acte de beție (1 640), lipsă nejustificată de la serviciu (1 063), dezertări în țară (200), mânuirea imprudentă a armamentului (163), neglijență în păstrarea armamentului, tehnicii de luptă, materialelor (1 928), furturi și înstrăinări de echipament (153)²⁸.

²⁵ Marius Oprea, *Banalitatea răului. O istorie a Securității în documente. 1949-1989*, Iași, Editura Polirom, 2002, p. 284.

²⁶ ACNSAS, fond Penal, dosar nr. 16, vol. III, f. 201, 202.

²⁷ AMI, fond Direcția de management și resurse umane, nr. inventar 7364, dosar 10, f. 192.

²⁸ Raport privind activitatea și rezultatele obținute de Trupele de Grăniceri și Securitate în anul 1951, în CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 97.

Pentru a face mai eficientă activitatea Trupelor de Securitate, în cadrul unităților operative (batalioane și Regimentul de Securitate București), s-au adus modificări în organizare prin sporirea efectivelor companiilor de pușcași la batalioanele de securitate și crearea unui al treilea batalion de pușcași la Regimentul de Securitate București. La 1 mai 1952 au fost înființate și două noi regimente de pază, tot la data menționată unitățile operative au fost reorganizate prin desființarea brigăzilor și crearea regimentelor²⁹.

În 1953, structura organizatorică a Trupelor de Securitate era următoarea:

- Regimentul de Securitate București, cu trei batalioane în subordine;
- Regimentul de Securitate Turnu-Măgurele, cu trei batalioane: Batalionul 1 Turnu-Măgurele, Batalionul 2 Drăgășani și Batalionul 3 Orașul Stalin;
- Regimentul 6 Securitate Tecuci, cu Batalionul 1 Tecuci, Batalionul 2 Drăgășani și Batalionul 3 Târgu-Ocna;
- Regimentul 7 Securitate Cluj, cu Batalionul 1 Florești, Batalionul 2 și Batalionul 3 Dej;
- Regimentul 10 Securitate Orăștie, cu Batalionul 10 Orăștie, Batalionul 2 Timișoara.

Aceste regimente de securitate se aflau subordonate, împreună cu șapte regimente de pază, Direcției Trupelor Operative și de Pază din cadrul MAI. Această direcție totaliza un număr de 3 241 de ofițeri, 3 176 de subofițeri, 36 941 trupă și 1 485 de angajați civili³⁰.

În 1956, Trupele de Securitate aveau o formulă redusă, cuprinzând un regiment de securitate organizat pe trei batalioane la București și două regimente de securitate (unul cu trei batalioane, iar celălalt cu patru) în teritoriu³¹. Revoluția din Ungaria a îngrijorat conducerea comunistă a României și a determinat suplimentarea efectivelor și crearea de noi unități.

În 1958, Trupele de Securitate au fost reorganizate pe o structură ce cuprindea un regiment de securitate și opt batalioane independente, astfel: Regimentul de Securitate București, Batalionul 23 Securitate Orașul Stalin, Batalionul 75 Securitate Botoșani, Batalionul 37 Securitate Florești (Cluj), Batalionul 48 Securitate Satu Mare, Batalionul 50 Securitate Orăștie, Batalionul 64 Securitate Timișoara, Batalionul 52 Securitate Drăgășani, Batalionul 16 Securitate Tecuci. În afara acestor restructurări, începând cu 30 ianuarie 1958, Trupele de Securitate au fost înglobate în Comandamentul Trupelor de Grăniceri și Securitate³².

Trupele de Securitate, create după model sovietic, necesare pentru acțiuni de anvergură precum dislocarea unor categorii de persoane, operațiuni împotriva organizațiilor de rezistență armată, intervenție în caz de revoltă populară sau pentru paza lagărelor de muncă, au început să funcționeze din 23 ianuarie 1949 cu un personal recrutat pe criterii ideologice în dauna celor profesionale. „Puritatea dosarului”, respectiv originea socială sănătoasă și inexistența unor antecedente politice „antidemocratice” au constituit baremul de bază în menținerea, avansarea sau destituirea din cadrul acestor formațiuni. Măsurile de îndoctrinare, inițiate de partid, respectiv pregătirea politico-ideologică nu au putut suplini lipsurile profesionale după cum dificultățile și eșecurile înregistrate în acțiunile de reprimare a organizațiilor de rezistență din munți nu au putut fi rezolvate de diferitele reorganizări ale trupelor inițiate de conducerea

²⁹ AMI, fond Direcția Secretariat-Juridică, nr. inventar 4311, dosar II/B/4, f. 65.

³⁰ Idem, fond Direcția de management și resurse umane, nr. inventar 7364, dosar 11, f. 31.

³¹ CNSAS, *Trupele de Securitate...*, p. 108.

³² *Ibidem*, p. 17.

MAI. În urma acțiunilor purtate contra rezistenților, conducerea Trupelor de Securitate a căutat să elaboreze norme privind activitatea specifică acestei arme, dar amprenta ideologică deosebit de puternică a acționat împotriva criteriilor de specialitate, lipsa de profesionalism resimțindu-se cu ocazia luptelor purtate cu partizanii. În ciuda superiorității numerice a securiștilor, eșecurile erau frecvente.

THE *SECURITATE* TROOPS IN THE “DEMOCRATIC-POPULAR” ROMANIA
(Summary)

Keywords: the *Securitate* troops, Ministry of Internal Affairs, the resistance organisations.

The *Securitate* troops – created following a Soviet model, necessary for far-reaching actions, such as dislocating categories of persons, operations against armed resistance organisations, interventions in case of citizen uprising or for guarding the labour camps – activated from January 23, 1949, with personnel recruited by ideological criteria, to the detriment of professional ones. The “purity of files” – namely the “healthy” social origin and the inexistence of “anti-democratic” political history – represented the basic inclusion criteria for being hired and promoting within this establishment; failing to meet them would entail destitution. The indoctrination measures initiated by the party – i.e., the political-ideological training – could not compensate for the professional shortcomings, just as the difficulties and failures in repressing the resistance organisations in the mountains could not be solved by the various reorganisations of the troops initiated by the management of the MAI [Ministry of Internal Affairs]. Following the actions carried out against the resistance, the leaders of the *Securitate* troops sought to draft up standards regarding the specific activity of this structure, but the overwhelming ideological mark acted against professional criteria. Their lack of professionalism was apparent during their fights against partisans. Despite their superiority in terms of number, the failures of the *Securitate* troops were a commonplace.